

נקודה מתוך "לחיות עם פרשת השבוע" – מלחמת חרבות ברזל / ראש הישיבה

בפרשת השבוע אנו קוראים על לידת בנו של אברהם וקריאת שמו – יצחק.

הרש"ר הירש עומד על כך ששמו של יצחק הוא בלשון עתיד: "בן אברהם הראשון נקרא 'יצחק', ובשם זה ייקרא עד שתימלאנה התקוות, שיסודן בהשגחת הבורא והבטחותיו. אז, רק 'אז' – ימלא שחוק פיננו (תהלים קכ"ו, ב'), **בפינו יהיה הצחוק האחרון** – שהרי השם הוא 'יצחק': הוא יצחק!".

בלשונונו נאמר: "צחוק מי שצחוק אחרון". אנחנו נצחק אחרונים. ואם נצחק אחרונים – אפשר לצחוק כבר מעכשיו. לאור הדברים, ראוי להשוות לפסוק בהמשך הפרשה: "וַתֵּרָא שָׂרָה אֵת בֶּן הַגֵּר הַמְצִרִית אֲשֶׁר יָלְדָה לְאַבְרָהָם מִצְחָק." "מצחק" – בלשון הווה. זה ההבדל היסודי בין יצחק לישמעאל. "יצחק" – יצחק בעתיד, וישמעאל – מצחק עכשיו. לפעמים יש לו זמנים שהוא מצחק גם בהווה.

הדברים מזכירים את דברי הזוה"ק (ח"ב קפ"ח ע"א, בתרגום): "אני זוכר פעם אחת, שהייתי הולך עם ר' אלעזר, פגע בו הגמון. אמר לו לר' אלעזר: יודע אתה מתורת היהודים? אמר לו: אני יודע. אמר לו: אין אתם אומרים שהאמונה שלכם אמת ותורתכם אמת, ואנו אמונתנו שקר ותורתנו שקר. והרי כתוב, 'שפת אמת תכון לעד ועד ארגיעה לשון שקר'. אנו מימי עולם עומדים במלכות ולא סרה ממנו לעולם, דור אחר דור, הרי,

תכון לעד' ודאי. ואתם זמן מועט היה לכם מלכות ומיד סרה מכם. והמקרא נתקיים בכם, שכתוב 'ועד ארגיעה לשון שקר'. אמר לו: ראיתי בך שאתה חכם בתורה, תפח רוחו של איש ההוא. אילו אמר הכתוב 'שפת אמת פוננת לעד', היה כמו שאמרת, אבל לא כתוב אלא 'תכון לעד', עתידה שפת אמת שתכון, מה שאין כן עתה, שעתה שפת שקר עומדת, ושפת אמת שוכבת עפר. ובזמן ההוא שהאמת יקום על עומדו ותצמח מן הארץ, אז 'שפת אמת תכון לעד וגו''. אמר לו הגמון ההוא: אתה צודק, ואשרי עם התורה שירשו האמת. לאחר ימים שמענו שנתגייר".

יצחק זה לשון עתיד. לא בהכרח זה קורה היום, ולא בהכרח זה קורה כל רגע. ישמעאל מצחק, "עד ארגיעה לשון שקר" – כרגע, לפעמים, יש לו רגעים שהוא מצחק.

משום כך דרשו חכמים ש"מצחק" הוא לשון של עבודה זרה ושפיכות דמים וגילוי עריות. זה מי שצחוק בהווה. הצחוק בהווה מתגלה בדברים נוראיים. אך אבינו הקדוש יצחק – מכוון כלפי העתיד. "בפינו יהיה הצחוק האחרון", "שפת אמת תכון לעד", בע"ה.

מתוך "חיזוק יומי", יום רביעי, י"ז בחשוון
נמצא בערוץ היוטיוב של הישיבה

היחס הכללי לתקופה זו

אנו נמצאים כעת במאבק מול הטרור. מטרת הטרור היא להציק. אין זו מלחמה של צבא מול צבא, אלא הטרור עומד מול העם כולו. במצב זה כולנו חיילים. יש חיילים שנלחמים בחזית עם נשק, אך המשימה הרוחנית והנפשית – מוטלת על כלל הציבור. מול טרור אנו זקוקים לכח עמידה.

להיות חזקים ואיתנים, לא ליפול ולא להתכבין. אנו רואים ברוך ה' את כח העמידה – את רוח ההתנדבות לצבא, גם של אנשים שהיו צריכים לוותר על חיים טובים בחו"ל – והם עזבו הכל ובאו. אנו רואים את האחדות הגדולה שיש בעם ישראל. אין ספק שאויבינו ראו את הקרעים שהופיעו בחברה הישראלית, וחשבו שהם ינצלו זאת. להפתעתם עם ישראל מתלכד בעוצמה גדולה. המשימה הגדולה של הציבור הוא חיזוק כח העמידה.

מתוך שיחה לפרשת לך לך "על מה המלחמה" שניתנה השנה
השיחה נמצאת באתר הישיבה

פינת הילדים

חֵינּוֹת חִיפּוֹשׁ כְּפֶרֶשׁה וּכְרִישׁ"י

(לאחר מציאת המושג בקשו בשולחן שבת מאבאמא להרחיב על המושג שמצאתם)

חֻזִים כְּחֻזֵי הַכֹּא...

1. אולי רשעי סדום לא ידעו שאסור להתנהג כך? (רש"י בפרשה קודמת)

2. מדוע כתוב פעמיים "וירא"?

3. איפה ניתן למצוא שעון מיוחד בפרשת השבוע?

"כשמתרוממים למפגש עם האבות – לאורח חייהם, למידותיהם ולמעשיהם – מתעלים ומתחזקים דרך החיבור לאבות מתקשרים עם המהות המיוחדת של עם ישראל, שמקורה באבות האומה וזה מה שמביא לזקיפת קומה אמיתית"

(הרב חיים דרוקמן זצ"ל, "זקיפת קומה בכיבוש הארץ", מתוך הספר "בחיל וברוח")

יכולתו. אלו אורזים, ואלו מסייעים, אלו מבשלים ואלו מכבסים, אי אפשר שלא להתרגש ולנגב דמעה כשרואים את כוחות העם שלנו מופיעים במלוא תפארתם.

באמת שזכינו להיות חלק מהדור הזה.

ולצד כל אלו, ישנה שגרת היום יום, השגרה בה אנחנו, הנשים והילדים בבית, המלחמה רועמת, ואף אחד לא יודע לומר עד מתי המצב הזה יישמשך. קל מאוד להתמלא בחולשה כשנמצאים לבד, כשדואגים לבן הזוג, כשפחד המלחמה והטרור הפיזי והפסיכולוגי מכים בנו, והרפואה לכך נמצאת גם היא - ב"ביחד".

למה בעצם כולם נמצאים בעשייה ובנתינה הדדית? למה כולם יוצאים מן הבתים ועובדים בחברות למען אידיאל גדול יותר?

כי בתקופה שכזו, הדרך הנכונה ביותר לשמור על בריאות הגוף והנפש היא "לעשות למען". לעשות למען אין פירושו ללכת בגדול על משהו ייחודי, אלא פשוט לעשות למען מי שקרוב אליי ולמען עצמי. לדרוש בשלום חברה שנמצאת במצב דומה שלי, לעשות קניות בסופר יחד עם אחד הילדים ולהגניב זמן איכות אישי, לא להספיק משימות בבית, אלא לשבת עם קפה ועוגה טובה על הספה כי זה מה שעושה לי טוב כרגע. כל מה שאני עושה כדי לדאוג שיהיה טוב, מוסיף טוב.

וכשם שאני עוזרת לאחרים, חשוב שאדע גם לקבל עזרה בעצמי. לבד, פשוט אי אפשר.

כך.. לנסות להיות גיבורות ולצלוח את התקופה הזו לבד היא אפשרות, אבל אנחנו לא נצא ממנה מחזקות. לבני הזוג שלנו יש אחד את השני, את האוירה, את הצחוקים, את השפמים שלהם.. אנחנו צריכות לדאוג ל"ביחד" שלנו. לצאת לרחוב, לגינה, לפעילות של הקהילה. לקבוע עם חברות, לבקר את ההורים, לשבת בספרייה או בגילדיריה ולשוחח עם אורחים ותיקים על המצב, העיקר להיות מעורבות עם עוד אנשים שחווים גם הם על ברם את המלחמה. להרים את עצמי ולצאת קצת מהבית, אפילו אם ממש לא בא לי, זה ממש עניין של בריאות הנפש.

העוצמה של עם ישראל באה מהערבות והמעורבות שבו, והמעורבות הזו גם מעניקה כוח. המלחמה הזו לא תמשך לנצח, ועל אף שיהיו לה מחירים, אנחנו ננצח בה, אך המטרה שלנו היא לא רק לנצח בקרב, אלא לנצח כל יום ביומו, לשאוב כוחות ממה שהלך לי טוב היום, להחליט מה לעשות אחרת מחר כדי שיהיה יותר טוב, וזה בסדר גמור להחזיק את כל הרגשות הלא פשוטים שהמלחמה זימנה לפתחנו, רק לשים לב, שלא מחזיקים את הרגשות הללו לבד. עם ה"לבד" הזה לא מנצחים את המלחמה. עשייה קטנה למען האחר, מעשה קטן עבוירי שגורם לי להרגיש טוב, שיחה עם אנשים, משהו מיוחד שישמח את הילדים שלי, את ההורים שלי, חברה שאולי עובר עליה יום לא משהו, בדיוק כמו שעבר עליי אתמול, אלו הדברים הקטנים שנותנים לנו כוח בעורף. וכשאנחנו חזקות בעורף, הם חזקים בחזית. שבע"ה נשמע בקרוב בשורות טובות, ישועות ונחמות!

הכותבת היא זימית ומחנת מיניויה בריאה אשתו של סא"ל ידידה צוקרמן (כ"ד), מג"ד מילואים להם 5 ילדים וגרים בלוד

שבת חמישית לפרוץ המלחמה. שבת חמישית שבה בעלך ישיר אשת חיל מרחוק. ב-20 שנות המילואים שלנו כזוג וכמשפחה, מדהים אותי כל פעם מחדש לחשוב עד כמה זה מובן לנו מאליו להיפרד לפרק זמן ארוך, כדי להשתתף בהגנה על המדינה והארץ. באיזו עוד מדינה נמצא אנשים שקמים ועוזבים את שגרת יומם, את מקום עבודתם, את נשותיהם וילדיהם, ממש עוזבים את החיים הרגילים, כדי לאפשר לחיים הרגילים להתקיים?

אנחנו חיים במציאות שבה כדי לחיות, ולהוסיף טוב בעולם, יש צורך להרים כלי נשק ולהיות מוכנים להילחם, וזה בסדר גמור, ואפילו חשוב לומר שאנחנו משלמים על כך מחיר. שגרת המילואים מוכרת כמעט בכל בית בישראל, ואני כאישה, יכולה להעיד על עצמי, שהדרך הטובה ביותר שלנו לצלוח את המילואים היא להתכונן אליהם מראש.

בשנים הראשונות כשהילדים היו קטנים, לוודא שבכל יום יש סדר יום ברור, שעת שינה מוגדרת, תקתוק של ארוחות, כביסות, בית, כלים, מחזיקות חזק כדי לעבור את התקופה הזו בשלום. אבא ואמא מנסים להושיט לך יד פה ושם, חברה מוציאה בשבילך את הילדים שחזרו מהגן, ובמאמץ כולל של כולם, התקופה הזו עוברת וחוזרים לשגרה הרגילה.

גם כשהילדים גדולים יותר, יש צורך בהקפצות לחוגים, להזכיר למתבגר שאם הוא לוקח את הרכב, אז שכבר יעשה טובה וימלא דלק ויקפוץ למכולת ולדואר, כל שגרת היום יום מתארגנת מחדש, התקופה הזו עוברת, וחוזרים לשגרה הרגילה.

מלחמת "חרבות ברזל", היא לא שגרת המילואים המוכרת לנו. כאן לא מדובר רק על להחזיק חזק בשיניים ולצלוח חודש או שלושה שבועות.

לפני חודש עם ישראל הטף מהלומה קשה, טבח נוראי, והגברים עזבו את הבית בסערה בלי כל הכנה מראש, בלי תאום ציפיות, ואולי אפילו בלי זמן להיפרד כמו שצריך.

כזו היא מלחמה. מפתיעה, הולמת, מחלישה. אנחנו, שנותרנו בעורף, לא נותרנו רק עם ניהול עצמאי של הבית והילדים לבד, לא נותרנו רק עם אי וודאות וחוסר בהירות לגבי מה שקורה.

נותרנו גם עם תחושות לא פשוטות. המלחמה הזו הכתה בנו בכאב גדול, ומותר לומר (ואפילו חשוב) שסביב כל הדאגה לשלום בני הזוג, בני המשפחה והחברים שיצאו להילחם, נותרנו גם עם תחושות של עזב ופחד, סוג של ייאוש: "איך זה קרה לנו?", אזהרות, ריצות לממדים ולמקלטים - ולזה אף אחד לא הכין אותנו.

להיות חזקה בעורף עבור התא המשפחתי שלך זה דבר אחד, אבל להיות חזקה בעורף עבור חזקו של עם ישראל כולו זה משהו אחר לגמרי.

נוצר מצב, מעין לולאה, שבה הגברים שלנו נלחמים בחזית כדי שלעם ישראל יתאפשרו חיים מלאים ושלוים, ועם ישראל בעורף, נלחם לשמור על שגרת יום בריאה ושפויה כדי לתת כוח לגברים להילחם בחזית.

יש בלולאה הזו משהו מופלא ומיוחד, ערבות הדדית שהופיעה במלוא תפארתה כשהעם כולו התגייס לתמוך ולתת, כל אחד כפי

בשעה קשה זו אנו נלחמים על הבית, על מדינתנו האהובה, על זהות יהודית ועל כבודה של מדינת ישראל. מלחמת החושך מול האור, מלחמת הרשע מול המוסר.

ימים של תפילות, תהיות, חרדות ומחשבות. איך הגענו למצב שאנו זקוקים לתזכורות כואבות בגוף ובנפש רק כדי לגלות את עצמנו? עמנו? זהותנו?

את הרוח הנצחית שלנו לא ישרו לעולם כי אנו עם חזק ועיקש ששרד גלות, השמדה, אכזריות, פוגרומים, אויבים ורק התחזקנו והתעצמנו מהם. כרגע בווער בנו הרצון לשמור על כוחנו באחדותנו, לתת ולהעניק לרוחמי החזית והעורף ללא תנאי ולאהוב כל אדם ובעיקר את השונים ממני.

שנוכה נשות הלוחמים הצדיקים בוגרי "ישיבת מעלות" ואמהות הלוחמים הגיבורים, לשמור על שפיות משפחתית, וחיוזק חיילינו בעידוד ובתפילות. עם ישראל חי, ובבנין הארץ ננוחם ונקום מעפר לאור גדול.

הכותבת היא רכות לקויות למידה בבית ספר, אימו של לוחם גבעתי נריה הקר ואישתו של יהושע הקר (כ"א) להם 6 ילדים וגרים בפתח תקוה

תרגום: אוריאל, 99, 78017/017056/אישתו של לוחם גבעתי נריה הקר ואישתו של יהושע הקר (כ"א), להם 6 ילדים וגרים בפתח תקוה